

Sygn. akt V CZ 29/20

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Monika Koba

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. R.

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno-Usługowo-Handlowemu "P." Sp. z o.o. z siedzibą w D. o uchylenie i stwierdzenie nieważności uchwały Walnego

Zgromadzenia Wspólników,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2020 r.,

zażalenia powódki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 28 lutego 2019 r., sygn. akt V AGz (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z dnia 28 lutego 2019 r. odrzucił skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tego Sądu Apelacyjnego z dnia 28 stycznia 2019 r., sygn. akt V AGz (...), wniesioną przez J. R., z uwagi sporządzenie i podpisanie jej - z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. - osobiście przez skarżącą.

W zażaleniu na to postanowienie skarżąca wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 424⁶ § 3 w związku z art. 87¹ § 1 k.p.c. oraz art. 45 Konstytucji RP.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych; dotyczy ono również czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w powołanym przepisie przymus adwokacko - radcowski odnosi się do każdego postępowania przed Sądem Najwyższym i wyłącza zdolność strony do podejmowania czynności procesowych osobiście. Oznacza to, że czynności samej strony lub pełnomocnika niebędącego adwokatem lub radcą prawnym są bezskuteczne. Przymusu adwokacko - radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma na celu zapewnienie złożenia środka odwoławczego, który odpowiada ustawowym wymaganiom i jest wynikiem dochowania staranności, jakiej można wymagać od profesjonalisty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt V CZ 15/19, nie publ.).

Środek odwoławczy wniesiony z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. należy kwalifikować jako niedopuszczalny a uchybienie leżące u podstaw tej oceny ma charakter nieusuwalny. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia dotknięta takim brakiem podlega zatem odrzuceniu bez wzywania skarżącej do jego uzupełnienia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2018 r., sygn. akt V CZ 16/18; z dnia 16 stycznia 2009 r., sygn. akt V CZ 87/08, z dnia 8 października 2014 r., sygn. akt II CZ 53/14, z dnia 10 marca 2016 r., sygn. akt III CZ 7/16, z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt sygn. akt V CZ 15/19 - nie publ.).

Należy podkreślić, że stwierdzony brak skargi, polegający na złożeniu jej przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, nie mógł zostać usunięty przez ustanowienie pełnomocnika z urzędu. Wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu pozostaje bez znaczenia dla oceny prawidłowości postanowienia o odrzuceniu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, wniesionej przez podmiot pozbawiony zdolności postulacyjnej.

Uzupełnienie, czy też "poparcie" przez profesjonalnego pełnomocnika środka odwoławczego, wniesionego przez stronę osobiście, nie spełnia ustawowego wymagania zachowania przymusu, o którym mowa w art. 87¹ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt II CZ 84/13, nie publ., z dnia 11 marca 2008 r., sygn. akt II CZ 2/08, nie publ., z dnia 11 maja 2010 r., sygn. akt II PZ 11/10, nie publ., z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt V CZ 15/19 - nie publ.).

Z tych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. jako oczywiście bezzasadne.

jw